

[Statsministeren.]

han ser ikke engang vred ud og kunne jo ellers have mange problemer at tumle med, og det har han også. Eller se på den nyudnævnte økonomiminister, der fik så mange venlige bemærkninger med i debatten her, eller på arbejdsministeren eller fiskeriministeren eller kulturministeren — nej, ingen af dem er trætte, og sådan kunne jeg blive ved. Når jeg ikke har nævnt den højtærede undervisningsminister, så er det, fordi jeg ved, at det er fuldstændig overflødigt.

Nu kan man sige, at de ministre, jeg her efter hurtigt overblik har nævnt, alle sammen er forholdsvis nye i det, så de kan ikke være blevet så trætte. Men lad os da tage dem, der har siddet lidt længere, f. eks. den højtærede kirkeminister, som desværre heller ikke er her i øjeblikket; så virksom er hun, at hun ikke engang har tid til at overvære min tale; men træt, det er hun i hvert fald ikke. Eller tag den meget levende indenrigsminister. Ser han træt ud? Ikke spor.

Se, sådan kunne jeg fortsætte, men jeg skal stoppe her og ikke gå hele ministerlisten igennem. Nej, det er ikke hos regeringen, at trætheden findes. Det ærede medlem hr. Thestrups påstand står da også i grel modsætning til mange af de øvrige påstande, der fremsættes fra konservativ og venstres side.

Man siger f. eks., at vi er taburetkløbere. Ja men hvis vi var trætte, så klæbede vi vel ikke. Eller man siger, vi er magtglade. Det kan da ikke være noget udpræget træthedsfænomen. Eller man siger, at vi vil socialisere ad bagvejen. Det er nu en floskel, der har været anvendt i så mange år, at den vel er uden nogen som helst virkning og ikke behøver nogen som helst kommentarer. Eller man siger, som det ærede medlem hr. Poul Møller argumenterede for det i går, at regeringen elsker at gøre tingene selv, når den har mulighed for det. Ja men det kan da umuligt være et tegn på træthed, manglende energi, manglende målsætning eller manglende vilje. Næh, regeringens politik og regeringens politiske energi er der ikke noget

i vejen med. Vi vil fortsætte den politik, der, som vismændene i den økonomiske rapport har påvist det, er i færd med at rette den økonomiske situation op og genskabe balancen. Vi vil have, at fremgangen kan fortsætte, den høje beskæftigelse fastholdes, og at vi kan komme i gang med det reformarbejde, som dette land trænger til.

Er det ikke snarere hos oppositionen, at energien mangler, at mod og beslutsomhed savnes? Jeg tror, at der ved en overvejelse af vor politiske situation var meget, der kunne tale herfor. Vi har nu i årevis hørt om, at man skulle have en omlægning af skattesystemerne, så der i højere grad blev lagt vægt på vareafgifter. Vi har i årevis hørt om, at der skulle gennemføres en skattereform, der skulle lette de direkte skatter, og at der samtidig med dette skulle ske visse forhøjelser af sociale ydelser. Ja, det har vi hørt om i årevis, og nu er forslagene der, forslagene ligger på folketingets bord, som man siger; de har ligget i udvalget, allerede ligget dér i månedsvi, de er gennemført.

Hvem er det, der hindrer deres gennemførelse? Oppositionen. Hvad er det, der holder oppositionen tilbage? Er det, fordi regeringen har lagt nogle ultimatusagtige forslag frem, der slet ikke kan forhandles om? Nej, vi har tilkendegivet forhandlingsvilje, vi har sagt, at vi anser merværdiafgiften for at være den bedste, og er hermed i overensstemmelse med sagkundskaben, men vi har ikke sagt, at vi ikke er parat til at forhandle om en anden form, f. eks. en afgift i detailledet. Vi er forhandlingsvillige, vi har lagt et skattereformforslag frem, der ganske klart og direkte er til fordel for de små indtægter her i landet, men som også kommer mellemindtægterne til gode. Er det det, man har noget imod? Vi har klart sagt, at folkepensionister og invalidepensionister skal friholdes for virkningerne af en vareomsætningskat, og at de børnerige familier skal gå fri. Det kan, så vidt jeg har forstået på udtalelserne her og andre steder, heller ikke være det, der stiller sig hindrende i vejen. Hvad er det da, der lammer oppo-